

2/2010

CHARIZMA

Turíce v Roku kňazov

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Rada KCHO Slovenska

Rožňava

Dušan Lukáč (koordinátor KCHOS)

Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Štós, 044 26 Štós
0903 635 996, lukacd@psg.sk

Mária Lörincová

Nová 704, 053 33 Nálepkovo
0904 549 333, lorincova@slovanet.sk

Miroslav Bilčík

Rímskokatolícka cirkev, Hlinkova 47, 022 01 Čadca
mbilcik@gmail.com

Jozef Kvasňovský

Hurbanova 2306, 022 01 Čadca
0904 273 060, jozefpc@azet.sk

Žilina

Košice

Imrich Degro

Rímskokat. cirkev, Farnosť Haniska, Hlavná 121,
044 57 Haniska, 0903 156 746, degro@ktfke.sk

Peter Slávik (za Humenné)

Třebíčska 15, 066 01 Humenné
0908 989 538, peter.sl@centrum.sk

Anton Gubala

Rímskokat. cirkev, 922 42 Madunice,
0905 512 749, anton48@seznam.cz

Helena Karásková

Záhumenská 4, 919 26 Zavar, 033/5597394
0915 429 973, karaskova@topcomp.sk

Trnava

Bratislava

Elena Ferancová

Krasinského 9, 821 04 Bratislava
02/43296917, 0905 335 854, seminar.elena@gmail.com

Pavol Tománek

Na záhradách 1318/19, Borský Mikuláš
0908 831 894, tomoc@centrum.sk

Milan Hvizdoš

Dúbrava 17, 053 05 Behárovce
0904 109 521

Juliana Hýrošová

Papiernická 18/11, 034 01 Ružomberok, 044/4341264,
0902 737 623, 0918 077 803, tereziavelka@azet.sk

Spis

Banská
Bystrica

Václav Kocián (JAS)

J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen
0903 571 499, jaszv@in.slovanet.sk

Viera Nemcová

J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen
0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Peter Brodek

Kňazský seminár, Samova 14, 950 50 Nitra
0911 934 788, brodek@ksnr.sk

Mária Bernátková

Soblahovská 14, 911 01 Trenčín
0903 585 586, bernatkova.maria@zoznam.sk

Nitra

**Bože, daruj mi silu prijať, čo zmeniť nemôžem,
odvahu zmeniť, čo zmeniť môžem
a múdrosť rozoznať jedno od druhého.**

Sv. Tomáš Akvinský

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu **ročník 2, máj 2010**

Vydáva: Katolícka charizmatická obnovu Slovenska

Šéfredaktor: PhDr. Imrich Degro PhD.

Redakčná rada: PhDr. Elena Ferancová,
Ing. Václav Kocián, Magdaléna Farkašová,
Mons. Dušan Lukáč,

Fotografie: Gabika Šunderlíková,
Mária Teplanová

Jazyková úprava: PhDr. Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnovu,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: pteplan@gmail.com
telefón: 0910 316 167

Imrimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na zverejnenie.

Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom: pteplan@gmail.com

Náklady na vydanie jedného výtlačku sú približne **0,50 €**. VÚB účet číslo: **1800629557 / 0200**

Blížia sa Turíce a veľmi by som sa tešil, keby vôňa jarých kvetov bola zatienená vôňou ovocia, darov a charizmiem Ducha Svätého. Kde však nazbierať takú „vôňu“? Niekedy sme takí znechutení svojim životom, ale často aj životom v našej Cirkvi, že sa nám náš krst v Duchu a naša obnova zdajú neúčinné a veľmi vzdialené.

Ako objaviť v sebe znova radosť, istotu, pokoj?

Pomazanie Duchom Svätým premení moje postoj na lásku k svojej Cirkvi. Duch Svätý mení môj postoj k sviatosti zmierenia, lebo on ma učí odovzdať svoje hriechy Ježišovi. Duch Svätý mení moje chodenie do kostola na stretnutie so živým Ježišom v

Eucharistii. Táto premena spočíva v mojom prijatí Ducha Svätého, ktorý si ma obnovuje ako kňaza alebo laika. Možno sme už prijali vylatie Ducha Svätého, prečo potom nejasáme v radošti, ako nás k tomu pozýva celá veľkonočná liturgia? Prečo treba znova volať „Veni Sancte Spiritus“ – Príď, Duchu Svätý?

Je to z jednoduchého dôvodu. Je to Duch Svätý, ktorý vo mne stále objavuje ešte tmavé oblasti môjho života a chce do nich vliať svetlo. Preto aj celá svätá Cirkev stále volá „Príď, Duchu Svätý,“ lebo bez neho nemôže byť svätá, mocná, plná lásky, plná svetla.

Aj ja mám neprestajne zotrvať pred Bohom v modlitbe a volať „Príď, Duchu Svätý“, lebo iba Ty vieš objaviť vo mne všetko, čo ešte nepatrí Ježišovi. Ty, Duch Svätý, máš silu a vieš ma premeniť. Tvoje pomazanie a naplnenie darmi, ovocím a charizmami ma naplní vôňou radosti. Pane Ježišu, ty si žil v dôvernom priateľstve s Duchom Svätým. Duch Svätý chcel byť s tebou hlavne v ťažkých, krízových situáciách, lebo to On ti vlieval silu, odvahu, lásku a odpustenie k nepriateľom.

Duch Svätý! Radosť, ktorú ty dávaš, nemusí vždy dvíhať naše ruky. Naša istota totiž spočíva v dare Ducha, ktorý nám zraneným hovorí: „To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia: oprali si rúcha a zbielili ich v Baránkovej krvi. Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme. A ten, čo sedí na tróne, bude prebývať nad nimi.“ (Zjav 7, 14-15)

Boh si nás robí svojim ľuďom, prichádza medzi nás, on nám zotiera slzy a súženie vždy premení na dobro, ktoré v nás buduje istotu, radosť, svätosť. Jedine ty, Svätý Duch, vieš premeniť môj charakter na Ježišov charakter, iba ty vieš zmeniť moje zmýšľanie na Ježišovo zmýšľanie.

A toto je tá radosť, v ktorej máme jasať. Živý Ježiš, uč ma dôvernosti s tvojím Duchom Svätým. Premeň môj smútok na radosť!

Anton Gubala

Z OBSAHU

4	Služba uzdravovania
7	Skúsenosti s Charizmatickou obnovou
11	Charizma proroctva
16	Čo čaká Cirkev od Obnovy
19	Láska musí byť vždy obnovená
22	O Obnove v Duchu a jej poslaní
24	Vytrvalosť prináša ovocie
25	Dom Božích milostí

Ježiš počas svojho verejného účinkovania ohlasoval Božie kráľovstvo a potvrdzoval ho skutkami. Teda robil zázraky, uzdravoval, oslobodzoval, kriesil mŕtvych. Pred svojim umučením sľúbil apoštolom, že aj tí, ktorí uveria v neho, budú konať skutky, aké on konal, ba ešte väčšie. Potom po svojom zmŕtvychvstaní zase prisľúbil, že „tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia [...] na chorých budú vkladať ruky a tí ozdravejú“ (Mk 16, 17–18).

Služba uzdravovania

Apoštoli robili to isté, čo Ježiš: ohlasovali Božie kráľovstvo a potvrdzovali ho skutkami. Teda robili zázraky, uzdravovali, oslobodzovali a kriesili mŕtvych. Aj sv. Pavol po svojom obrátení robil to isté. Sám o tom hovorí toto: „Moja reč a moje ohlasovanie nespočívali v presvedčivých a múdrych slovách, ale v prejavoch Ducha a moci“ (1 Kor 2, 4 -5).

Príkaz „uzdravujte!“

Ježiš dal apoštolom a neskôr aj sedemdesiatim dvom učeníkom príkaz uzdravovať chorých. A Cirkev nás učí, že „zmŕtvychvstalý Pán obnovuje toto poslanie [...] a potvrdzuje ho znameniami, ktoré Cirkev koná, vzývajúc jeho meno“ (KKC 1507). Cirkev sa usiluje plniť túto úlohu „jednak starostlivosťou o chorých, jednak prosebnou modlitbou, ktorou ich sprevádza“ (KKC 1509). Avšak oživujúca prítom-

nosť Krista ako lekára duše a tela zvlášť osobitne pôsobí prostredníctvom sviatostí. Nakoniec nás katechizmus ešte upozorňuje na to, že „Duch Svätý udeľuje niektorým ľuďom zvláštnu charizmu uzdravovania, aby ukázal silu milosti Zmŕtvychvstalého“ (KKC 1508). Teda Cirkev Ježišov príkaz uzdravovať napĺňa v niekoľkých rovinách: sociálnej (cez starostlivosť o chorých) a duchovnej. V tej druhej – duchovnej rovine - ešte rozlišujeme rovinu: modlitebnú (cez modlitbu príhovoru), sviatosťnú (cez sviatosti uzdravenia) a charizmatickú (cez charizmu uzdravovania).

Komu je dnes adresovaný tento Ježišov príkaz? Všetkým, lebo „všetci, čo akokoľvek prichádzajú do styku s chorými, majú urobiť a podniknúť všetko a pokúsiť sa o všetko, čo chorým môže byť na osoh, a priniesť im úľavu na tele i na duši“.

Boh chce uzdraviť celého človeka

Rozlišujeme tri druhy ľudského utrpenia. Fyzické – ide o choroby, bolesti a poškodenia tela. Psychické - úzkosť, stres, únava, strach, hnev, chvíle nepochopenia, osamelosti, smútku, zranenia z detstva, od rodiny, susedov, kolegov a pod. Duchovné - cítime sa slabí, neustále zlyhávame, podliehame hriechu, zvädzame boj so svojimi vášňami, inštinktmi, s pokušením a pod.

Preto úplné zdravie spočíva nielen v uzdravení tela, ale aj v obnovení a prežívaní hlbokého spoločenstva s Bohom, v obnovení vnútornej jednoty človeka a vo vytvorení správnych medziľudských vzťahov. Čo nepriamo dosvedčujú aj smernice k obradu pomazania chorých, keď nás poučujú o tom, že „do našej starostlivosti je zverený celý človek a že mu máme pomáhať fyzickými prostriedkami a posilňovať ho aj duchovne“.

Služba uzdravovania

Na základe uvedených skutočností môžeme službu uzdravovania rozdeliť na liturgickú a neliturgickú.

Do prvej – liturgickej – patrí vysluhovanie sviatostí (Sviatosť zmierenia, Eucharistia, Sviatosť pomazania chorých) a svätenín (požehnania chorých a exorcizmy). Sviatostnú službu môže vykonávať kňaz. Exorcizmy len kňaz výslovne poverený diecéznym biskupom. Požehnania chorých môže udeľovať kňaz, diakon i laik, pričom všetci majú zachovať predpísaný obrad (porov. Rímsky rituál. Benedikcionál, bod 18 a 292).

Do neliturgickej služby uzdravovania patrí starostlivosť o chorých (sociálna rovina) a modlitba príhovoru (duchovná rovina). Pri službe modlitbou príhovoru rozlišujeme niekoľko typov modlitby, a to v závislosti od oblasti, v ktorej človek potrebuje uzdravenie. Teda rozli-

šujeme modlitbu príhovoru za pokánie (uzdravenie vzťahu k Bohu), za vnútorné uzdravenie (uzdravenie vzťahu k sebe a iným), za telesné uzdravenie (uzdravenie z chorôb a poškodení tela), za oslobodenie (oslobodenie od útlaku zlých duchov), za uzdravenie či oslobodenie z dedičných zaťažení.

Cirkev nás ale upozorňuje, že „ani najintenzívnejšie modlitby nedosiahnu uzdravenie všetkých chorôb“ (KKC 1508). A robí to preto, lebo aj utrpenie a choroby majú zmysel.

Zmysel utrpenia

Choroby, aj keď úzko súvisia s hriechnosťou, vo väčšine prípadov nemáme považovať za trest, ktorý nám ukladá Boh za naše osobné hriechy. Práve naopak, mali by sme ich vnímať ako príležitosť, aby sme na vlastnom tele dopĺňali to, „čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev“ (Kol 1, 24). Teda Ježiš je hlava a my sme telo. Hlava urobila všetko, čo mala urobiť; vykúpenie je dokonané, je úplné. Ale dnes je tu Cirkev – telo, ktoré má ponúknuť svoje utrpenie, zjednotiť ho s Ježišovým utrpením, a tak vo svojom utrpení získavať novú silu z jeho utrpenia. Ježiš totiž aj dnes, keď my znášame choroby a trápenia, je ukrižovaný a sužovaný v tých, ktorí sa mu pripodobňujú. Zároveň nás sv. Pavol povzbudzuje, že tieto trápenia pri porovnaní s veľkosťou

večnej slávy, ktorú nám zaistujú, zdajú sa iba chvíľkovými a nepatrnými.

Takže prvoradou úlohou je zjednocovať sa vo svojom utrpení s Ježišom. Zároveň povinnosťou chorých v Cirkvi v Cirkvi je, aby vydávali svedectvo. V čom? Smernice k obradu pomazania chorých to konkrétnizujú: napomínať iných, aby nezabúdali na podstatné a vyššie skutočnosti a ukázať, že smrteľný život človeka má byť vykúpený Ježišovou smrťou a zmŕtvychvstaním.

Imrich Degro

V roku kňazov sme sa na skúsenosti so spiritualitou Charizmatickej obnovy spýtali Vdp. Miroslava Haferu. Aj bohoslovci Martin Danišek, Tomáš Šandrik a Peter Becík nám poodkryli, ako ich Duch Svätý vedie prípravou na kňazstvo, čo im prináša spoločenstvo spolubratov...

Skúsenosti s Charizmatickou obnovou

Kedy ste sa stretli prvýkrát s Charizmatickou obnovou?

O Charizmatickej obnove som počul prvýkrát ako tínedžer, mládežník v našej farnosti v Čadci. V podstate som nevedel, čo to je, len sa o tom tak rozprávalo. Ešte pred nástupom do seminára som bol na „Oáze“, bolo to celý týždeň duchovné prežívanie jednotlivých tajomstiev liturgického roka. Vedúci, ktorí viedli túto Oázu, mali charizmy a modlili sa v jazykoch. Tam som sa s tým stretol prvýkrát. Ako prvák bohoslovec som bol cez prázdniny v Banskej Bystrici účastníkom seminára o vnútornom oslobodení a uzdravení, ktorý organizovalo združenie JAS zo Zvolena. Bolo to v roku 1992. Prednášateľom bol Tomislav Ivančić z Chorvátska. On vniesol veľa svetla a vysvetlenia do tejto pre mňa novej veci o Obnove v Duchu Svätom. Potom ako bohoslovec som si robil seminár obnovy v Duchu Svätom s otcom Petrom Brodekom. Tam to bolo náležité vysvetlenie.

Ako Vás ovplyvnila, čo vniesla do Vášho duchovného a kňazského života?

Ovplyvnila môj život viery. Pretože viera sa dá žiť aj v teoretickej rovine. Ale to nie je ono. O vzťahu s Bohom môžeme veľa čítať, rozprávať aj filozofovať, ba dokonca aj druhým radiť a kázať, a to bez vlastnej skúsenosti. Ale to nevydrží dlho. Potom príde zvláštna únava a pre druhých

Vdp. Miroslav Hafera

je takéto vyznanie viery málo presvedčivé. V Charizmatickej obnove sa hovorí o krste v Duchu Svätom, alebo o vyliatí Ducha Svätého, pápež Ján Pavol II. hovorí o skúsenosti so živým Kristom. Nech je to už nazvané akokoľvek, ide o tú istú vec, aby každý kresťan mohol žiť živú vieru nie z rozprávania iných, ale z vlastnej skúsenosti. Nezažil som nikdy nejaký zvláštny prevrat, alebo obrátenie od neviery k viere, ale odkedy sa modlím v spoločenstve Obnove v Duchu Svätom a navštevujem semináre o vnútornom uzdravení a oslobodení, cítim, že ma naplňa radosť z viery, duchovného života, z daru kňazstva a kňazskej služby vôbec.

Sv. Ján M. Vianney sa vyjadril: „Keď si Duch niečo zaumieni, vždy sa to podarí.“ Zažili ste takúto skúsenosť, mohli by ste sa s nami o ňu podeliť?

Tak áno, myslím, že to sa nedá poprieť, je to výrok Sv. písma, ktorý povedal anjel Gabriel Panne Márii: „Bohu nie je nič nemožné...“ (Lk 1,37). A skúsenosti? Nemal som od detstva nejaké ambície stať sa kňazom a keď ma v mladosti začala táto myšlienka prenasledovať, bol som viac neistý ako istý a s obavami rezervovaný. Až keď som uveril, že je to Boh, kto-

rý ma volá, odpadli všetky pochybnosti. Teraz som vďačný Bohu, že si ma povolal a dal mi milosť nasledovať ho. Keď som prišiel za správcu farnosti na Klokočinu, bol tu pripravený projekt výstavby pastoračného centra a kostola. Sám som mal z toho pochybnosti, či sa to podarí. Teraz ho chválím za to, že On sám si staval Pastoračné centrum i kostol. Je to jeho dielo a plán Božej prozreteľnosti, ktorý si On zaumienil i naplnil. Ja som bol toho iba svedkom. Aj teraz som v očakávaní naplnenia jeho prisľúbení.

Martin Danišek

Pri voľbe prvých diakonov bola vyslovená požiadavka, aby to boli muži plní viery a Ducha Svätého. Ako sa pripravujete na prijatie sviatosti kňazstva?

Príprava na kňazstvo prebieha na viacerých rovinách. V duchovnej oblasti spoznávame rôzne formy spirituality, ktoré nám môžu pomôcť v duchovnom raste.

Svätá omša, modlitba, meditácia, čítanie Božieho slova tvoria neoddeliteľnú súčasť dňa bohoslovca. V intelektuálnej oblasti nám pomáha štúdium na fakulte. Bez poznania teológie by sme ťažko obstáli v súčasnej dobe, ktorá kladie mnohé otázky. No a napokon je to formácia ľudská. Byť dobrým kňazom predpokladá byť v prvom rade dobrým človekom. Vedieť pochopičut', poradiť a vytvárať dobré medziľudské vzťahy. Tieto oblasti a námaha, ktorú musíme vynaložiť, nás postupne otvárajú pre vieru a pôsobenie Ducha Svätého, ktorý tomu všetkému dáva vzrast.

Kedy a za akých okolností ste sa stretli so spiritualitou Charizmatickej obnovy? Bolo to ešte pred vstupom do seminára?

S charizmatickou obnovou som sa stretol ešte pred vstupom do seminára v roku 2001. Bolo to hlavne počas môjho štúdia na prvej vysokej škole na Katolíckej univerzite v Ružomberku. Veľmi rád spomínam na to obdobie. Najskôr som obnovu odsudzoval, ale potom som videl, ako mení životy mojich spolužiakov. Tá zmena bola viditeľná najmä v tom, že

spolužiaci sa predtým venovali alkoholu, nečistým vzťahom. Bolo zaujímavé sledovať, ako sa postupne menia ich životy, že krčmu vystriedali za kostol. Bolo ich vidno modliť sa i na izbe. Nebolo to niečo iba chvíľkové, pretože tých ľudí poznám už takmer desať rokov. Stále je na ich životoch vidno také nadšenie pre Pána, taký zápal, tak si myslím, že obnova v Duchu Svätom priniesla v ich životoch ovocie. Bolo to skutočne viditeľné, také hmatateľné. Moje rozumové argumenty "proti" postupne slabli a ja som túžil spoznať pôsobenie Ducha Svätého, ako o ňom hovorí Sväté písmo. Toto obdobie je pre mňa vzácne i preto, že dôraz sa kládol okrem modlitby i na formáciu a službu. Ku koncu štúdia som už viedol skupinku študentov.

Čo vám prináša prežívanie prítomnosti Božieho Ducha v spoločenstve spolubratov?

Spomeniem aspoň jednu, pre mňa dôležitú skutočnosť. Vždy, keď sa stretne-
me spolu na modlitbe a dokážeme Boha chváliť, ďakovať mu, odprosovať ho i prosiť za mnohé veci, uvedomujem si, ako veľmi nám to môže pomôcť v budúcom kňazskom živote. Keď sa vieme stretnúť už tu v seminári, bude to jednoduchšie potom. Je to cenná skúsenosť, keď viem, ktorí spolubratia sú ochotní sa stretnúť, vypočuť, modliť sa. Keď niekto prežíva ťažší čas, vieme si to navzájom povedať a modliť sa. Prežívať svoju cestu povolania v spoločenstve bratov uchráni človeka, aby sa stal sám sebe liekom a odpoveďou na všetky svoje problémy a otázky a aby napokon nezablúdil tým nesprávnym smerom.

Tomáš Šandrik

Uskutočňujete v rámci seminárneho spoločenstva skrze Ducha Svätého nejaké aktivity, svedectvá, prednášky, pozvania spolubratov na spoločenstvo...?

Určitým základom sú spoločné modlitby, ktoré máme pravidelne v piatok večer, možno povedať, že v čase, kedy väčšina mladých ľudí na tomto svete začína „žiť“. Aj týmto spôsobom chceme Pána odprosovať, vynahradzovať mu za mnohé hriechy a zároveň tak naplniť veľký ideál, ku ktorému sme povolaní. Žalmy i liturgia hodín, ktorú sa modlíme všetci bohoslovci spoločne, nás totiž vyzývajú a neustále opakujú, aby sme chválili Pána. O to sa snažíme aj touto formou spoločnej modlitby, pri ktorej má každý možnosť predniesť osobne sformulovanú modlitbu. Myslím, že je to pre nás bohoslovcov veľká škola, učí nás to totiž prekonať prípadné neistoty,

čo je veľmi užitočné, lebo ľudia potrebujú vidieť príklad kňaza, prihovárajúceho sa za potreby ľudí. S plným vedomím toho, aká potrebná je tichá osobná modlitba, sa snažíme nezabúdať takto ani na spoločnú modlitbu, a to nielen naučenú ústnu.

Tieto modlitby sú otvorené pre každého, no nesnažíme sa pozývať bratov všeobecne, skôr osobne, aby každý prišiel celkom dobrovoľne.

Okrem týchto spoločných modlitieb sa stretneme vtedy, ak niekto z bratov poprosí o modlitbu na konkrétny úmysel, za ktorý je treba sa intenzívnejšie modliť.

Pred niektorými sviatkami alebo veľkými udalosťami sa spoločne modlíme aj deviatnik. Hoci je to krátka chvíľka zo dňa, je to prejav bratského spoločenstva, keďže každý z nás má rôzne povinnosti a zosúladiť sa niekedy vyžaduje viac trpezlivosti.

Ako prežívate vplyv, pomoc a spoluprácu s Duchom Svätým vo vašom štúdiu i duchovnej formácii?

Duch Svätý je Duchom poriadku, ktorý pohýna k vernosti základnému povolaniu a tiež špeciálnemu poslaniu každého zvlášť. Pod jeho pôsobením sa teda snažíme s radostným srdcom a čistou myslou verne plniť svoje povinnosti, ktoré v seminári máme, a byť vnímavými na vnuknutia ku konkrétnej pomoci tým, ktorých nám Pán posielal do cesty. Možno to zhrnúť tak, že aj keď navonok nekonáme nič mimoriadne, usilujeme sa, či jeme, či pijeme, či čokoľvek iné robíme, všetko oživovať vrúcnosťou a láskou k Pánovi, bez ktorej nemá nič zmysel. A touto láskou nás môže oduševniť jedine Boží Duch, ktorý vie, čo sa páči Pánovi.

Peter Becík

Ako sa dá vypoziť rozdiel, keď kňaz ohlasuje Božie Slovo v moci Ducha alebo bez neho ?

Myslím si, že pre človeka, ktorý spolupracuje s Duchom Svätým, to nie je ťažké rozlíšiť. Zásadný rozdiel je vidieť aj z textu sv. Písma : „... ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po samý kraj zeme“ (Sk 1,8). Kňaz, ktorý ohlasuje Božie slovo v moci Ducha, je i svedkom toho, čo hlása a hovorí v sile, ktorú mu Duch dáva hovoriť. To znamená, že tí, ktorí počúvajú toto ohlasovanie, pod vplyvom moci Ducha sú ochotní meniť svoje životy. Prvým krokom je robiť pokánie, obrátenie. Ak ohlasovanie neprináša obrátenie – vnútornú konverziu, je len súhrnom určitých morálnych výrokov o tom, čo by sme mali robiť, no nerobíme... Isteže – obrátenie dáva Boh – no kňazi sú ústami samého

Boha a ako hovorí sv. Pavol : ...“dajte si pozor na zlých pracovníkov, dajte si pozor na okyptencov“ (Fil 3,2), lebo strom možno poznať po ovocí (porov. Mt 12,33b). Každý kňaz má dispozíciu hlásať Božie slovo, pretože ju dostal sviatosťou vysviacky, no je na každom, akým spôsobom je otvorený načúvať Božiemu Duchu. Inak je ohlasovanie okyptené, je nepríťažlivé, je skôr moralizovaním, než povzbudením k zmene života a jeho náprave. Rozdiel je možné vypožorovať práve v spôsobe života daného kňaza, jeho prístupu k ľuďom, jeho vzťahu k modlitbe a k pastoračnej činnosti. Ľudia vedia veľmi dobre vycítiť, akého kňaza majú medzi sebou. Ak kňaz naozaj hlása Božie slovo v moci Ducha – tak Boh potvrdzuje jeho kázanie. Ako? Zmenou života – nielen jeho samého, ale aj tých, ktorí sú mu zverení. To je pravé ovocie dobrého ohlasovania evanjelia – mať

v sebe život a mať ho v hojnosti... Príkladom takého ohlasovania je aj sv. Ján Mária Vianney, ktorého rok práve slávime. Prišiel do zabudnutej farnosti, poznačenej hriechom. Svojím príkladným životom a hlavne ohlasovaním evanjelia premenil túto farnosť na miesto modlitby a požehnania. Obrátenie dáva Boh – no kňaz je ten, cez ktorého Boh volá každého človeka do spoločenstva s ním...

Čo by ste popriali Obnove v Duchu Svätom na Slovensku ?

Prajem všetkým jej členom otvorenosť pre vanutie Ducha Svätého, vernosť Cirkvi i jej biskupom, lebo ako ktorýsi biskup povedal na adresu iného hnutia: Budte verní Cirkvi a Cirkev bude verná vám. Myslím si, že to platí pre každé hnutie, ktoré sa chce rozvíjať a prinášať evanjélium všetkým ľuďom dobrej vôle.

Magdaléna Farkašová

Charizma prorocktva

dokončenie z minulého čísla

Teraz si môžeme prečítať zo Skutkov apoštolov 21,10-14, Agabovo proroctvo:

„A keď sme tam boli viac dní, prišiel z Judey istý prorok menom Agabus. Keď prišiel k nám, vzal Pavlov opasok, zviazal si nohy a ruky a povedal: „Toto hovorí Duch Svätý: Muža, ktorému patrí tento opasok, takto Židia v Jeruzaleme zviažu a vydajú ho do rúk pohanov.“ Keď sme to počuli, prosili sme aj my, aj tamojší, aby nechodili do Jeruzalema. Ale Pavol odpovedal: „Čo robíte? Prečo plačete a trápate mi srdce? Veď ja som hotový nielen dať sa zviazať, ale aj umrieť v Jeruzaleme pre meno Pána Ježiša.“ A keď sme ho nemohli prehovoriť, prestali sme; povedali sme: „Nech sa stane Pánova vôľa!“

Louis Cheron: Prorok Agabus

Sv. Pavol mal ťažké obdobie života pred sebou. On sám vnútorne už cítil, že ho Pán pozýva k utrpeniu pre jeho meno. Prorok Agabus, ktorý vystúpil v danej chvíli a vyjadril to tým zviazaním sa Pavlovým opaskom, len mu potvrdil to, čo už Pavol vnútorne prežíval, že si od neho bude Pán žiadať. To proroctvo ho povzbudzovalo v ťažkej chvíli. Ostatní to nechápali, boli ochotní ho od toho odradiť a uchrániť ho pred týmto utrpením. A predsa sa im to nepodarilo. Pavol videl, že Boh mu aj týmto spôsobom potvrdzuje, čo má urobiť, aby verne nasledoval svojho Majstra až po umučenie.

Aj tu môžeme vidieť, že proroctvo má predovšetkým človeka pripraviť na zvládnutie závažných chvíľ, ktoré sa týkajú vernosti v nasledovaní Krista. Právě proroctvo nepovzbudzuje k úteku od reality života. Nepovzbudzuje k takým postojom, ktoré by mali nejakým spôsobom zmať Božie úmysly v človeku, ale ešte viac a lepšie ich naplniť.

Na druhej strane, falošnému proroctvu bude chýbať Božia pravda i primeraná náročnosť v nasledovaní Krista. Falošní proroci majú tendenciu štekliť uši počúvajúcim a tak ich uspokojovať, že všetko, čo robia, je dobré alebo na druhej strane „prorokujú“ také hrôzy, že poslucháč nenaberie odvahy niečo robiť, aby to zmenil.

Iným dôležitým rozlišovacím znakom, či môže ísť o pravé proroctvo, je súlad s Božím zjavením a náukou Cirkvi. Proroctvo sa nestavia nad Božie slovo, ani si nepripisuje väčšiu autoritu než má Cirkev. Aj v tomto prípade sa držíme rady sv. Pavla, že musíme vnútorne rozlišovať a zvlášť spoločenstvo nech posudzuje, či

El Greco: Svätý Pavol

vyjadrené proroctvo má pre nás Bohom daný význam. (Porov. 1 Kor 14,29n)

Niekedy prežívame vážne chvíle s našimi blíznymi, napríklad, keď sú ťažko chorí. Máme v sebe sklon falošne ich utešovať, že sa skoro uzdravia, prídu domov, a predsa všetci vieme, že to pravda nie je. Aj v takýchto momentoch sa stávame falošnými prorokmi, aj keď v tomto prípade to nespájame s charizmou proroctva. Nemáme právo ľuďom klamať, ale povedať pravdu, tiež nie je vždy možné. Hľadať spôsob, ako ju vyjadriť zmierlivejšie, šetrnejšie, odhadnúť jej únosnosť pre prijímateľa, to všetko naznačuje, čo je v službe charizme proroctva tiež potrebné brať do úvahy.

Priblížme si niektoré formy proroctva, aké Pán medzi nami prejavuje.

Najznámejšia je tzv. „prorocká reč“. Sú to podnety, ktoré potrebujeme slovne alebo písomne vyjadriť, a tak vzniká akési

posolstvo adresované jednotlivcom alebo spoločenstvu ľudí. Prorocká reč najčastejšie vzniká vo chvíli osobnej alebo spoločnej modlitby, pričom charizma jazykov vytvára veľký predpoklad pre jej prijatie.

Ďalej je to tzv. „vizuálne proroctvo“. Človek vidí určité skutočnosti, napríklad vo forme obrazu, obrazovej scény alebo i filmového deja, v čom sa naznačuje situácia niekoho, prípadne aj východiská, ktoré je potrebné uplatniť na zvládnutie aktuálneho obdobia života.

Spomínam si na jednu z prvých modlitieb po obnove v Duchu, keď sme sa ako spoločenstvo zišli na modlitbu v Duchu Svätom. Počas stretnutia sme sa postupne modlili za každého účastníka. Jeden z modliacich sa, ktorý sa do spoločnej modlitby navonok takmer nezapájal, asi pri štvrtom „premodlievaní“ na záver hovorí: „Ja to už nemôžem vydržať.“ „Čo nemôžeš vydržať?“, pýtali sme sa. „No, ja neviem, čo to je, ale pri každom, za koho sme sa modlili, som mal nejaký vnútorný obraz. Priblížil nám ich, a každý z nás s akousi bážňou potvrdil, že „to je pre mňa“, „to je o mojom živote“ alebo „toto je svetlo do môjho života“.

Don Bosco ako deväťročný mal sen, v ktorom mu Pán naznačil jeho životné poslanie, starať sa o chudobnú mládež. Na záver svojho života poznamenal, že Boh splnil v jeho živote

všetko, čo mu v detstve oznámil. Prorocký sen môžeme tiež zaradiť k vizuálnemu proroctvu. Konečne, máme niekoľko biblických udalostí, kedy Boh cez sen alebo videnie ľudí viedol k splňaniu Božích prianí. Tým nechcem povedať, že sa teraz máme upriamiť na sny a hľadať v nich nejaké proroctvo, len chcem potvrdiť, že aj touto formou sa k nám môže Boh prihovoriť.

Don Boscov sen

Tretou formou proroctva môže byť tzv. „auditívne proroctvo“. V ňom zachytíme, počujeme, čo nám hovorí Boh. Niektorí sa možno stretli s tým, že v istej chvíli vnútorne počuli celkom jasne napríklad, čo treba urobiť. Môže to byť určitý pokyn, výzva, a keď ju uskutočníme, vidíme, že sme prorocky boli pred niečím uchránení, prípadne sme mohli niečo dôležité vykonať. V knihe 'Svetlo kríža v tieni kríža' sa opisuje udalosť, ako vojak a budúci kňaz Goldmann bol na fronte prebudený zo spánku, niekoľkokrát sa opakujúcou výzvou: „Rýchle vstaň a choď vykopať zákop!“ Bojovalo sa na inom mieste, okolo neho bol pokoj. Nevidel žiadny dôvod, aby kopal zákop. A predsa sa výzva zopakovala. Nakoniec ju rešpektoval, a len čo mal zákop vykovaný, že sa v ňom mohol ukryť, nečakane prišiel nálet nepriateľských bombardérov. Zachránil ho práve vykovaný zákop.

V Skutkoch apoštolov 10,11 máme zaznamenanú udalosť Petrovho videnia o prestieradle, v ktorom sú nečisté zvieratá, a má ich jesť. Peter sa bráni, ale hlas z neba mu hovorí: „Čo Boh očistil, ty nenazývaj poškvrneným.“ V tomto hlase i videní je Peter vedený k novozákonnému pohľadu

na celé stvorenie. Duch ho prorocky vedie nielen k inému pohľadu na „nečisté“ zvieratá, ale predovšetkým k novému pohľadu na pohanov a na ich možnosť stať sa kresťanmi. Veď, „ktože som ja, aby som mohol prekážať Bohu?“ (Sk 11,17) Bezprostredne po prorockom videní nasleduje udalosť pokrstenia pohana Kornélia a jeho priateľov.

Štvrtá forma proroctva by sa mohla nazvať „symbolické konanie“.

Už som uviedol udalosť, keď Pavol mal byť uväznený, a prorok Agabus vzal jeho opasok, zviazal sa ním a povedal: „Toto hovorí Duch Svätý: Muža, ktorému patrí tento opasok, takto Židia v Jeruzaleme zviažu a vydajú ho do rúk pohanov.“ (Sk 21,11) Týmto gestom zreteľne vyjadril Pavlovu budúcnosť. Iste sa mnohým stalo, že mohli cez určité udalosti vybadať niečo prorocké pre svoj život. K tomu je potrebné mať dobre otvorené oči, aby sme či už cez ľudí alebo cez konkrétne životné situácie vedeli vybadať, k čomu nás Pán vedie, čo nám naznačuje, prípadne k čomu nás chce použiť aj vzhľadom k prorockej úlohe voči blížnym.

Aby mohol byť prorok dost' dôveryhodným, treba poďakovať jeho úprimné nasledovanie Krista. Osobná snaha o svätosť života, pokorné a poslušné podriaďovanie sa Božím prianiam, proroka vhodne disponujú na prijatie Božieho posolstva i na jeho odovzdanie tým, ktorým je určené. Pokora proroka umožňuje ľuďom dostávať sa k Bohu a nezastavovať sa len pri človekovi – prorokovi. Nemali by sme sa upriamovať len na osoby, ktoré Boh obdaril, ale predovšetkým na Darcu všetkých darov.

Šaul vedel, že Samuel má prorockého ducha, ale Samuel mu pomohol k tomu, aby nezostal len pri tom poznaní, ale že šiel k Pánovi a splnil jeho poslanie. Skutočný prorok sa teda snaží ľudí nasmerovať k Bohu, aby dokázali dobre spĺňať jeho prania. Snaží sa i podriaďovať autorite Cirkvi aj v prípadoch, kedy jeho prorocké poznanie si zatiaľ sv. Cirkev neosvojila. Vieme, ako trpezlivo čakal sv. František Asiský, ktorý prorocky upozorňoval predstavených Cirkvi, že sa odklonili od Kristovho ideálu chudoby. Nepostavil sa proti autorite Cirkvi, aj keď vedel, že má pravdu, ale trpezlivo čakal, až kým nenašiel otvorené srdcia počúvať ho.

Pravé proroctvo osvetľuje cestu k doiahnutiu Božieho kráľovstva. Sme povolaní Ducha neuhášať, proroctvami nepohrdať, ale všetko najprv skúmať, a čo je dobré toho sa držať. (Porov. 1 Sol 5,19-20) V prípadoch, kedy adresát proroctva cíti, že sa ho bytostne dotýka, a vníma ho ako Božiu výzvu pre seba, očakáva sa, že s ním bude spolupracovať, aby sa mohlo naplniť jeho poslanie. Až po vhodnej spolupráci je možné povedať, aké ovocie proroctva prinieslo.

V celých dejinách spásy sa stretávame s úlohou prorokov. Nenašli by sme asi prípad, kde by sme mohli vidieť, že prorok je vítaný a poctený. Skôr naopak, proroci to nikdy nemali ľahké, ale ich úloha bola veľmi potrebná. S prorockým poslaním sa spája veľa chvíľ, kde je citelný chlad neprijatia, pohrdania, a prorok sa stáva predmetom útokov, intríg, ohováraní. To má aj logické vysvetlenie. Právý prorok obhajuje Božiu pravdu, Boží záujem, a to ľuďom nie je vždy po chuti.

prorok Samuel

Azda až s odstupom času môžu spoznať, že im chcel dobre. Prorok nie je vítaný vo svojej otčine. Prorokom je však preto, aby splnil poslanie, ktoré mu Boh zveril. Abbé Pierre sa vyjadril, že pre proroka prísť o hlavu, je normálny pracovný úraz. Musí počítat, že to nebude mať na ružiach ustlané. Musí preto niečo vytrpieť, ale tam sa odmeriava aj pravosť jeho charizmy. Je ochotný pre to, čo Boh hovorí cez neho, aj niečo vytrpieť.

Potrebujeme medzi sebou prorokov, ktorí nám celým svojím životom vyjadrujú cieľ našej životnej púte, ale aj tých, cez ktorých nás Boh povzbudzuje, usmerňuje v mimoriadnom charizmatickom obdarení.

„Cirkev neustále potrebuje večné Turíce. Potrebuje oheň do sŕdc, slová na pery a proroctvo do svojej budúcnosti.“ (Pavol VI.)

Peter Brodek

Čo čaká Cirkev od Obnovy

Kardinál Paul Cordes bol niekoľko rokov viceprezidentom Pápežskej rady pre laikov a zároveň biskupským poradcom pápeža Jána Pavla II., dohliadajúceho na vývoj Katolíckej charismatickej obnovy. Pri príležitosti 25. narodenín Obnovy predniesol dôležitý prejav, ktorý bol veľmi sledovaný.

Obnova ponúka Cirkvi priestor, kde sa všetky naše ľudské životné sily môžu zapojiť. Naše city, naša chvála tam majú svoje miesto. To však neznamená, že treba zavrieť oči pred problémami sveta. Istotne nie. Ale vstupujúc do chvály vnáša sa na realitu iný pohľad. Dostávame v nej „oči viery“. Ak pozerám na Pána, problémy nachádzajú presný rozmer, pretože mám dôveru v absolútnej moci Pána. Hľa, prečo je chvála taká nevyhnutná. Nikde v Cirkvi som nestretol takúto milosť s toľkou intenzitou ako práve v Obnove. Obnova silno poznamenala Cirkev. Ďakujeme teda Pánovi za týchto 25 rokov Katolíckej obnovy.

V našich krajinách, a neraz aj v lone Cirkvi, nachádza sa stúpajúca tendencia klásť

dôraz na oslobodenie a posvätenie skrze seba samého. Toto je skutočne deštrukciou v našej viere. Skúšame sa zachrániť našimi vlastnými silami, bez akejkoľvek pomoci či milosti Božej. To, čo nás Nový Zákon učí, je celkom odlišné: hlása, že Duch Svätý utvára svätosť v človeku. Jednoducho musíme v našich životoch urobiť miesto Duchu Svätému.

Bez každej pochybnosti je pre mnohých kresťanov príslušnosť k Božiemu ľudu vnímaná ako základná sieť dnešného kresťanského života. Avšak kresťan, ktorý sa krstom stal členom Božieho ľudu ešte ako dieťa, vníma to ako prirodzenú realitu, takmer určenú sociologicky, ako príslušnosť k etnickej skupine alebo mestskej populácii. Je málo pastoračných iniciatív, ktoré nie sú nadviazané na vedomie, že natoľko prináležia Cirkvi, ako spoločenské. Tento postoj má pozitívnu stránku, pretože žijeme vo svete a musíme sa brániť proti silám zla. To sa stáva pri vytváraní skupín, keď bojujeme spoločne. Manifestovali ste za katolícku školu, biskupi protestovali proti potratom... To všetko je dôležité, ale je tu riziko, že Cirkev koná ako jedna zo sociálnych síl, ako zväz alebo ako nejaká skupina ekonomického nátlaku. Zatiaľ však oveľa menej z dôležitosti duchovnej príčiny, z pocitu príslušnosti k Božiemu ľudu a potreby obhajovať Božie práva v moci Ducha.

Charizmatická Obnova má pre tieto časy veľký vklad. Prichádza, aby vniesla opravdivé pochopenie Božej všemohúcnosti, jeho práv na človeka, dôstojnosti jeho slova, aby jedného dňa Boží ľud ako celok mohol mať skúsenosť plnosti života v Kristovi a pravej premeny srdca, prijímajúc to, čo volá: „vyliatie Ducha“.

Treba naberať skúsenosti, byť otvorený samému Bohu, mať Ježiša ako Záchrancu, túžiť, aby On kraloval v našich životoch, aby

nás podrobil Duchu Božiemu a nechať Ho viesť nás tam, kde si to On praje. Charizmatická Obnova môže prispievať k zachovaniu živého uvedomenia v Cirkvi a som si istý, že s milosťou Božou sa to podarí.

Nedávno malo niekoľko mladých ľudí z Obnovy nápad: evanjelizovať na Námestí sv. Petra jedenkrát týždenne, každý štvrtok popoludní. Začalo sa v máji. Som presvedčený, že v tom bola inšpirácia Ducha. Bol som prekvapený, že po každej evanjelizácii sa tam udiala nejaká príhoda, vyjadrujúca prítomnosť Boha. Raz pršalo, a jeden z prítomných kňazov bol vo veľkom rozhovore s istým pánom. Na konci mi tento kňaz vysvetlil, že išlo o jedného Rimana, ktorý bol konečne vyspovedaný. Aká milosť! Riman, ktorý sa vyspovedá po dlhom čase v dôsledku apoštolátu na ulici. Hľa, pre mňa, jedno z ovocí Ducha Svätého, jedno z ovocí Obnovy. Verím, že je významné, keď nás Duch Svätý povzbudzuje znovu začínať evanjelizáciu v srdci Cirkvi – na Námestí sv. Petra.

Žiadajme Boha, aby v nás prehĺbil svoje posvätné dielo a zväčšil horlivosť našej lásky, pokory a poslušnosti. Toho, ktorý nás v budúcnosti ešte viac urobí Jeho užitočnými služobníkmi, lebo príchod Božieho kráľovstva závisí predovšetkým od našej lásky a poslušnosti. Vždy chceme obracať iných. Vždy máme sklon vidieť zlo u druhých. Keby druhí boli ako títo alebo tamtí, veci by boli ľahšie, hovoríme si. Ale to nie je pravda. Obrátenie začína v našom srdci. A naše každodenné obrátenie dá istotne novú dynamiku našej Cirkvi. Najmä čo sa týka jej štruktúr, zákonov a smerov. Naša misia, to je slúžiť svojim obdarením čím ďalej tým viac v Kristovi. Je to On – Hlava Cirkvi. To je On, ktorý žije a ostáva uprostred nás – v tých, ktorí žijú usporiadane, vo sviatostiach, vo všetkých pokrstených kresťanoch. Tajomstvom Cirkvi je Kristus. Jednota s Cirkvou je jednota s Bohom – Otcom, Synom a Duchom Svätým - prijímanie každého v Ňom.

Ak pozeráme do budúcnosti, konštatujeme, že Cirkev bude musieť znovu prísť s mnohými výzvami. V kruhu Cirkvi je niekoľko miliónov katolíkov, ktorí nie vždy majú osobný vzťah s Kristom. Je tu niekoľko miliónov osôb, ktoré nenasledujú Krista, neposlúchajú Ho, a predsa sa nazývajú katolíckmi a tiež sa zúčastňujú cirkevnej liturgie. Prečo nepripustiť, že Satan pracuje na oddelovaní ľudí od Boha? Tak ako nám to hovorí Písmo „...vás protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral“ (1Pt 5,8). Lešť Satana spočíva v tom, že sa vie skryť a postupne byť zabudnutý v kázaní, hlásaní Cirkvi. My musíme vyhlasovať, že Kristus svojou smrťou a zmŕtvychvstaním zvíťazil. Máme zvestovať večnú spásu bratom a sestrám, s horlivosťou, nadšením, cez tých, ktorí sú presvedčení, že sú vykúpení. Boh nerozhodol, že zachráni túto generáciu bez nás. Zveril nám večné šťastie v trojičnom živote pre celé ľudstvo. Počíta s veľkokorysými mužmi a ženami, aby nosili jeho lásku druhým. Všetkých nás pomenoval apoštolmi – vás i mňa. Hľadá sväté rodiny a svätých kňazov!

Včera som stretol kňazov tohto zhromaždenia. Hovorili sme o povolaniach. Našťastie Pán dáva povolania v hnutiach, v Obnove. Myslím, že treba o nich viac hovoriť. Cirkev potrebuje kňazov. V mojej práci s laikmi (v Ríme som 12 rokov) som musel skonštatovať, že úloha kňazov je rozhodujúca. Ak jedna dobrá vec produkuje dobré ovocie, končí sa vždy zistením, že kňaz je toho pôvodcom. Hľa, toto som skonštatoval. Preto som presvedčený, že treba svätých kňazov.

Ako to zdôraznil Ján Pavol II. počas audiencie pre zodpovedných Charizmatickej obnovy: „V tejto historickej chvíli Cirkvi Charizmatická obnova môže hrať dôležitú úlohu, podporujúc obranu, tak nevyhnutnú pre kresťanský život v spoločnosti, kde zosvetštenie a materializmus odvieďli mnohých z Cirkvi. Buďte k dispozícii Duchu a môžete rozlíšiť

výzvu Božej lásky. Budete môcť prispievať k reevanjelizácii spoločnosti, predovšetkým podávaním osobného svedectva o Duchu, ktorý prebýva vo vás a ukazovaním jeho prítomnosti cez sväté diela a súdržnosť.“

Verím, že v tomto ťažkom storočí Boh ukázal, že je živý a že pôsobí. Na prelome storočia sa v jednej Topeckej farme v Kansase v USA zrodilo to, čo my poznáme pod názvom „letničiar“ . Toho istého dňa pápež Lev XIII. predložil Cirkvi výzvu na vyzývanie Ducha Svätého. Presne vo chvíli, keď vypukla Ruská revolúcia v budúcom ZSSR, sa Mária zjavila vo Fatime, vyzývajúc Cirkev a svet k modlitbe, ľútosti a posväteniu života, sľubujúc obrátenie Ruska a víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca. Počas Druhého vatikánskeho koncilu Boh riadil prozreteľne niekoľko hnutí Obnovy, ktoré začínali pomáhať realizovať v živote veľa očakávaní Koncilu. A dal nám pápeža Jána Pavla II. Ako znamenie nádeje pre všetkých verných pod komunistickým útlakom, ako jednu zo síl, ktoré mali zbúrať vládu bez Boha a Berlínsky múr. Prečo ho nechváliť nahlas pre tieto veľké činy, ktoré hlásali jeho moc a vôľu zachrániť všetkých ľudí? Ako sa môžeme nepustiť dnes do novej mocnej evanjelizácie?

Vráťme sa skutočne ako mladá Cirkev do večeradla a ostaňme tam, vytvorme z toho časť našej každodennej modlitby, zjednotení s našimi pastiermi tu dolu a s celou Cirkvou a so všetkými hnutiami, s Máriou a všetkými apoštolmi, so svätými a anjelmi, prechádzajúc všetkými časmi a prosme úpenlivo Boha, aby ešte raz a na dlhšie poslal svojho Ducha. Urobme z našej modlitby pokračujúcu výzvu: Príď, Pane Ježišu, príď Svätý Duchu!

V jednote s vašimi biskupmi a kňazmi, v jednote s celou Cirkvou, spájajúc sa s toľkými osobami, ktoré Duch volá po svete – dajte sa Kristovi a Duchu – a poslúchajúc slová Márie: „Počúvajte Ho, urobte všetko, čo vám povie.“

Pripravila Marta Gendiarová
z prejavu kardinála Paula Cordesa

Obnova v Katechizme

V bode 798 katechizmu nás Cirkev učí, že Duch Svätý buduje celú Cirkev aj prostredníctvom chariziem. Charizmy sa na jednej strane odlišujú od milosti posväcujúcej, sviatostí, darov i ovocia Ducha Svätého, čností. Na druhej strane tvoria s nimi jednotu, lebo Duch Svätý je princípom každej spásynosnej činnosti Cirkvi. Uschopňuje nás a robí ochotnými prostredníctvom chariziem podušať sa na rozmanité diela a úlohy užitočné na obnovu a budovanie Cirkvi.

Bod 799 katechizmu nám vysvetľuje, že charizmy sú milosti Ducha Svätého (milosť je dávanie niečoho niekomu zadarmo). Charizmy sú priamo alebo nepriamo užitočné Cirkvi – budujú Cirkev. Charizmy majú prinášať ľuďom dobro a napĺňať potreby všetkých.

Cirkev nás v katechizme v bode 800 učí, že charizmy sú bohatstvom Cirkvi, nie niečím podradným. Sú vitalitou – dávajú akoby šťavu - apoštolátu (evanjelizácii). Privádzajú nás k svätosti (nerobia nás svätými; nestačí mať charizmy, aby som bol svätým). Jedna vec sú charizmy, druhá zase spôsob ich používania. Aj jedno aj druhé musí skutočne pochádzať od Ducha Svätého. Charizmy máme používať vždy v láske (nie násilne, nevnučovať ich iným).

V bode 801 nám katechizmus pripomína niekoľko dôležitých faktov. Charizmy a ich používanie si vyžadujú neustále rozlišovanie. Pri rozlišovaní skúmame jednak samotné charizmy, ale aj spôsob ich používania. Nijaká charizma nás neoslobodzuje od poslušnosti voči autorite Cirkvi. Úloha rozlišovania patrí predovšetkým pastierom Cirkvi. Pri rozlišovaní musíme pamätať na to, že charizmy sa majú vzájomne dopĺňať, nie prinášať rozdeľenie alebo konkurenciu. Pri rozlišovaní nesmieme zabúdať na to, že charizmy majú prinášať úžitok všetkým, nielen jednotlivcom.

Spracoval: Imrich Degro

Láska musí byť vždy obnovená

Teológiu som študoval v Štrasburgu. Bolo to veľmi silné akademické štúdium, za ktoré som vďačný, ale niečo nám tam chýbalo, niečo po duchovnej stránke. Po vysviacke som pracoval dva roky ako kaplán v Luzerne vo Švajčiarsku a vtedy, bolo to v roku 1972, mal som v sebe veľký hlad a práve vtedy vznikali prvé skupiny, prvé vyjadrenia Charizmatickej obnovy v Amerike. Čítal som jeden článok a bol som hlboko dojatý. Povedal som si: „Aj ja by som to chcel.“ Potom som si kúpil jednu knihu, katolíckej knihy vtedy ešte neboli, autorom bol Angličan, anglikán. Volala sa Stalo sa to o deviatej ráno. Išlo tu o Turíce. Keď som ju prečítal, myslel som si, že buď to, čo tu je napísané, je pravda, a vtedy, keď

som študoval, nám všetko nepovedali, alebo mi všetko povedali, a toto nie je pravda. Niečo vo mne mi hovorilo, že to pravda je. Potom, akoby náhodou, ale to nebola náhoda, medzi Vianocami a Novým rokom, prišla jedna skupina z Berlína do Švajčiarska a organizovala duchovné cvičenia charizmatickej obnovy. Bolo to niečo celkom nové, možno prvýkrát vo Švajčiarsku. Ja som vtedy rád lyžoval a musel som sa rozhodnúť, či idem tých pár dní lyžovať alebo pôjdem na tie duchovné cvičenia. Rozhodol som sa, že na ne pôjdem. Bolo nás štyridsať, možno päťdesiat ľudí a možno siedmi z Berlína. Nebol som schopný urobiť ani jednu spontánnu modlitbu, hoci som mal zo Štrasburgu licenciát z teológie. Ale zvlášť jedna mladá pani ma iritovala. Bol som ňou trochu podráždený. Modlila sa so zdvihnutými rukami. Povedal som si, že ona má určite nejaký psychologický problém. Raz sme boli oproti sebe pri jedle a spýtal som sa jej, čo robí v živote, aké je jej zamestnanie. Povedala mi, že je psychoterapeutka v Berlíne. To bol pre mňa šok. Povedal som si, že možno ja mám problémy, nie ona, že ja nie som oslobodený. Keď som sa vrátil z tohto stretnutia, v mojom srdci sa spievalo. Bola to veľká nová radosť, bolo to z Ducha Svätého. Ešte viac som hľadal. Počul som o krste Duchom Svätým, vtedy sme nehovorili o vyliatí Ducha Svätého. Povedal som si, že aj keby som musel kvôli tomu ísť do Číny, šiel by som. A zasa náhodou, vyzerá to ako náhoda, jedna rehoľná sestra, ktorá bola misionárkou nie v Číne, ale v južnej Kórei, prišla na dovolenku. Bola z našej farnosti v Luzerne. Keď som sa s ňou stretol, hovorila o obnove, ktorá je aj v Južnej Kórei. Bol som prekvapený a spýtal som sa jej: „Ty o tom vieš?“ Odpovedala, mi, že áno. Potom nás pripravila troch, mňa, jedno dievča a jedného chlapca, z tejto farnosti na vyliatie Ducha Svätého. Stretli sme sa večer, modli-

li sme sa vkladáním rúk ale bez charizmy. V podstate sme sa len modlili. Povedal som si, že ja už mám v sebe takú radosť, že viac jej už nemôže byť. A niečo sa mi stalo potom, v sobotu, keď boli spovede. Vtedy ešte vo Švajčiarsku boli nejaké spovede, teraz je to takmer na nule, a to bolo pre mňa ako mladého kňaza najťažšie. Nikdy som nevedel, čo ľuďom povedať. Každú sobotu som si pripravil nejaký malý príhovor, nejakú myšlienku a každej osobe som povedal to isté. V tú sobotu po modlitbe prišla jedna pani a po prvýkrát v živote som bol schopný hovoriť zo srdca o Pánovi. Odišla a ja som bol celkom prekvapený, čo sa mi stalo. Nevieam, či aj ona bola dojatá. Keď som čakal na niekoho iného predtým, mal som strach, no odvtedy je už pre mňa radosť byť kanálom, prostriedkom Ježišovej lásky. Tak to bol začiatok. Čo sa stalo potom na Kiribati, o tom by bola celá kniha. Sú to ostrovy medzi Austráliou a Amerikou a ja som tam bol misionárom. Začali sme sa tam modliť a prežili sme skutočné Turíce, keď sa celé dediny znovu obrátili k Pánovi. Stalo sa, že jedna celá dedina odpadla od viery a vrátila sa k starému náboženstvu, čo znamená k animizmu, duchom a mágii. Po vyliatí Ducha Svätého sa znovu celá dedina obrátila späť ku Kristovi.

Zosobášilo sa dvadsať manželstiev, prišiel sa na to pozrieť aj biskup. Bol som tam s dvomi sestrami tej istej kongregácie, ako je na Lukovom Dvore. Boli sme tam asi desať dní. Na začiatku sme navštívili každú rodinu a keď prišiel deň sv. Augustína, povedal som im, že dnes nebude stretnutie, ale tí ľudia, ktorí sa chcú vrátiť k Pánovi, môžu prísť na spoveď. Dostal som malý domček, aj sestry mali svoj a od rána do poobedia prichádzali ľudia s olejom a so zošitmi, kde mali čarodejnícke formulky. Nedal som im rozhrešenie, ale som im povedal, že sa stretneme celá dedina v kostole. Majú pekný kostol ale už pár generácií tam chodili len deti a babky. Večer o piatej bol kostol plný, prišla celá dedina a celá dedina sa vrátila späť ku Kristovi. Vtedy sme im dali rozhrešenie. V nedeľu bola prvá sv. omša a prišiel i kiribaský rozhlas, celá Kiribati vedela o tom, čo sa stalo. O desať rokov neskôr oslavovala táto dedina výročie obrátenia. V týchto ostrovoch sme prežili veľkú milosť.

Prežil som niečo také, ako keby som predtým videl kňazstvo čiernobiely, a zrazu farebné. Je to to isté kňazstvo, ale zároveň niečo nové. Kňazstvo je veľké tajomstvo, som si istý, že keď po živote na tejto zemi pôjdeme k Pánovi, len vtedy si uvedomíme, čo je to kňazstvo. Bude to veľké prekvapenie pre každého kňaza, čo to znamená byť kňazom, byť „Alter Christus“, byť druhý Kristus. Skúsim to vyjadriť jedným príbehom. Známy nemecký teológ Heribert von Mühlen bol pri druhom vatikánskom koncile ako expert, teológ. Išiel tam preto, lebo písal veľa kníh o Najsvätejšej Trojici a o Duchu Svätom. Neskôr za ním prišli študenti a povedali mu: „Pán profesor, chceli by sme sa s vami rozprávať o Duchu Svätom.“ Súhlasil. Na konci sa spýtali: „Môžeme sa s vami pomodliť?“ On ešte nepoznal charizmatickú obnovu a bol trochu prekvapený. Nebol celkom pokojný, prečo sa s ním chcú modliť. Súhlasil s modlitbou, ako kňaz sa hanbil povedať nie. Aj on dostal nejakú novú radosť a začal chodiť do tejto skupiny a aj on potom neskôr prosil o vyliatie Ducha Svätého. Ako svedectvo povedal: „Len teraz rozumiem tomu, čo som napísal v tých knihách predtým. Len teraz chápem.“ To znamená, že človek môže, čo sa týka teológie všetko vedieť aj písať knihy o Svätom Duchu, a ešte nechápe srdcom, o čo ide. Niečo podobné by som povedal aj čo sa týka kňazstva. Ešte by som pridali, že pochopenie toho, čo je nové, nie je dané permanentne. Je to ako pochopenie Božieho kráľovstva, niekedy niečomu rozumieme hlboko v srdci, ale to sa môže stratiť, ten pocit sily alebo to nadšenie, tá milosť svetla. Čo sa týka kňazstva, napríklad to môže byť chvíľa milosti, keď kňaz dostane nové svetlo, ktoré sa niečoho dotýka, a to je i veľmi silné. Ale to svetlo môže zase odísť a človek potom musí zostať vo viere. I ja som bol v tej situácii, keď som akoby „videl“. Teraz to tak necítim, ale verím tomu, čo som vtedy pochopil v novom svetle. Nejaký čas je to veľmi silné a

človek môže mať pocit, akoby tomu už nemusel veriť, veď to je tak jasné, veď je to tak. No zase príde čas, keď treba veriť. Ten pohľad alebo milosť svetla nemôžeme vlastniť. Aj láska musí byť vždy znovu obnovená, ak nie je obnovená každý deň, už to nie je láska, je to už stará láska, taká je láska k Pánovi.

Na začiatku bolo málo kňazov, majúcich skúsenosť vyliatia Ducha Svätého. Na Kiribati som bol celkom prvý. Vo Švajčiarsku nás bolo málo. Vtedy ten pocit spoločenstva, ten pocit, že nás niečo hlboko spája, bol silnejší ako teraz. Možno aj preto, že vtedy bolo veľa opozície, zvlášť niektorí kňazi, ktorí Charizmatickú obnovu vôbec nechceli. Tvrdili, že to nie je normálne, aj vysmievali, čo to robíš a tak, vtedy spoločenstvo s inými kňazmi so spoločnou skúsenosťou spirituality Charizmatickej obnovy bolo silné. Zvlášť aj na Kiribati to bolo vnímať, keď sme boli v menšine. Myslí si, že tu na Slovensku je to iné. Cítim, že ľudia aj Cirkev je celkom otvorená a prijala tú spiritualitu, tú milosť. A myslím si, že je to teraz viac na tejto úrovni cítiť sa pochopený, cítiť sa spojený s človekom, či je to kňaz či laik, ktorý prežíva ten hlboký osobný vzťah s Ježišom a ktorý ho prežíva aj s charizmami. Je to tak viac normálne. Už to nie je niečo výnimočné, stáva sa to viac prirodzeným a normálnym.

P. Jozef Hegglin, MSC

Mário Landi

© Obnove v Duchu a jej poslaní

Cirkev sa rodí v deň Turíc. Po vyliatí Ducha Svätého vychádza z večeradla; bola počatá Ježišom, ale rodí sa pre svet a pre svedectvo. Teda vyliatie Ducha Svätého bolo dané pre Cirkev kvôli svedectvu. Toto pravidlo platí pre všetky časy. Aj my keď si ožívujeme túto skúsenosť, pentekostálnu, Ducha Svätého, zažijeme ju nie preto, aby sme ostali vo večeradle, ale aby sme vyšli z večeradla v moci Ducha a s charizmami Ducha a aby sme evanjelizovali svet, naše rodiny, našu spoločnosť, našu Cirkev. Aj Cirkev potrebuje byť sústavne evanjelizovaná. Ak sa Cirkev uzavrie sama do seba, ak verí iba svojim pastoračným programom, ak dôveruje iba svojim organizačným schopnostiam, potrebuje byť evanjelizovaná.

Čo znamená evanjelizovať Cirkev? Nepotrebuje poznať Ježiša, Cirkev ho pozná lepšie, ako my všetci, ale je potrebné aby poznala Jeho moc. Nemáme sa stať nejakými starostami, ktorí majú určitú verejnú moc v rámci Cirkvi, ale je potrebné aby sme pôsobili v moci Ducha a v láske podľa darov, ktoré Duch Svätý každému z nás dal. My nie sme povolani na to, aby sme do Cirkvi vnášali nové normy, ale máme tu úlohu duchovnú a charizmatickú. Keď boli ľudia naplnení Duchom Svätým na Turíce, Duch Svätý naplnil všetkých a každého. Toto sa týka všetkých a každého z nás. Na všetkých a na každého sa Duch vylial. Charizmatická obnova nedostala Ducha Svätého v nejakom všeobecnom zmysle, ale dostali sme ho ako ľud Boží, ktorý sa skladá z jednotlivých ľudí, z jednotlivých pokrstených. Cirkev, to je ľud, nie je to masa. V mase neexistujú osoby, v ľude je každý povolaný byť tým, čím je, a každý je volaný menom. Každý z vás je povolaný menom osobne, aby prežíval, aby žil pod mocou Ducha, aby objavil svoj krst, aby vykonával vlastné charizmy osobne, ale v rámci ľudu. Nie sme ostrovy a nemôžeme si ani myslieť, že by sme toto povolanie prežívali mimo Božieho ľudu. Lebo každý dostal konkrétny prejav Ducha pre spoločné dobro. Ako hovorí sv. Pavol v Prvom liste Korint'anom: „Každý a pre spoločné dobro“, od jed-

ného človeka ku komunite. Veľkým rizikom charizmatikov je charizmatický individualizmus. Charizmy rozlišujú, ale nerozdeľujú. Ak charizmy rozdeľujú je možné, že sú prítomné charizmy, ale nie je tu prítomný Duch. V Skutkoch apoštolov vidíme, že hneď po vyliatí Ducha Svätého Duch Svätý koná niečo nové. Vidíme zrod Cirkvi, ktorá spočíva na štyroch pilieroch. Božie Slovo hovorí, že ľudia sa zúčastňovali na vyučovaní apoštolov, na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.

Ovocím vyliatia Ducha Svätého nie je to, že hneď sa musíme modliť za uzdravenie, prorokovať, robiť zázraky, nie mať slovo poznania, ale prvým ovocím je zrod komunity, spoločenstva ľudí, ktorí sa milujú, ktoré je založené na počúvaní Slova, na bratstve, na sviatostiach a na modlitbe. Toto by malo byť naším častým spytovaním, lebo my sme prorokmi vyliatia Ducha. My vyhlasujeme, že Duch Svätý sa vylieva na každom našom stretnutí modlitby. Musíme pochopiť, že Duch Svätý je tu skutočne prítomný vtedy, ak uskutočňujeme tento typ komunity. Ak čítame Skutky apoštolov vidíme, že toto spoločenstvo nerastie preto, že koná zázračné veci, ale preto, že bolo sympatické ľuďom. Táto sympatia sa zrodila z toho, že boli spolu. Prvým veľkým zázrakom Ducha je to, že likviduje individualiz-

mus a vytvára spoločenstvo. Toto evanjelizuje oveľa viac ako akýkoľvek zázrak. Zázraky potvrdzujú vieru, ale neevanjelizujú. To, čo evanjelizuje, je láska. Duch Svätý je vyliatie lásky Otca a Syna. Ak prežívame naplno Turíce v našich skupinách, prvým znakom vyliatia Ducha je láska.

Charizmy dostáva každý z nás v modlitbe, lebo nám ich dáva Duch Svätý, ale nie preto, aby sme sa lepšie modlili alebo aby sme ukazovali navonok, že Boh je mocný. My nemusíme dávať najavo, že Boh je mocný, Boh toto nepotrebuje a my to vieme. Boh potrebuje to, aby sa z každého z nás stal svedok, vedený Duchom Svätým, ochotný realizovať jeho poslanie s jeho mocou. Ježiš hovorí, aby sme boli svedkami až do končín zeme.

Máme byť svedkami aj pred ľuďmi, ktorí majú určitú všeobecnú vieru, ale nepoznajú Ježiša. Musíme byť svedkami aj pred týmito nábožnými ľuďmi, aby sa dotkli moci Ježiša.

Katechizmus hovorí, že nie je možné stretnúť sa s Ježišom, iba ak prostredníctvom Ducha. Nik nemôže povedať, že Ježiš je Pán, iba v Duchu Svätom. A my, ktorí máme skúsenosť s Duchom Svätým, túto skúsenosť nemôžeme nechať zatvorenú v našich domoch alebo v našej Cirkvi, ale je potrebné, aby sme toto svedectvo niesli tým, ktorí nepoznajú Ježiša. Až do končín zeme! Nebojte sa, nemusíte ísť momentálne nikde. Končiny sveta sú tie miesta, kde nie je Boh v ľudskom srdci. Je potrebné, aby sme tam Boha priniesli. Ak chceme byť nositeľmi Ducha, my osobne musíme byť podriadení Božiemu slovu a náuke Cirkvi. Čím viac poslúchame slovo, o to väčší budeme ľuďmi Ducha, ale platí to aj naopak. Čím viac sme ľuďmi Ducha, oveľa živšie budeme prorokmi Slova. Budeme vydávať svedectvo vo svete, v moci Ducha a budeme mu prinášať Pána Ježiša.

Pripravila Marta Gendiarová

Vytrvalosť prináša ovocie

Duchovná obnova v Ružomberku a okolí funguje už viac rokov. Za svojho pôsobenia prežila svoj „rozkvet i útlm“. Bolo obdobie, kedy sme mali semináre a kurzy, vznikali spoločenstvá a Duch Svätý mocne pôsobil cez nášho kňaza, otca Milana Hvizdoša, ktorý nás

dlhé roky viedol, povzbudzoval a posilňoval modlitbami. V tomto období spoločenstvá rástli a prejavovalo sa ovocie Ducha Svätého. Nikdy nezabudneme na chvíle, ktoré sme s ním prežili v Markušovciach, či Harichovciach. Otec Milan, ďakujeme za všetko, čo ste

pre nás urobili a ešte aj robíte.

Prišlo obdobie, kedy spoločenstvá žili v skrytosti. Neprestávali sme sa modliť, dôverovať, jednotne prosiť, aby Pán poslal kňaza, pomocníka pre otca Milana, ktorý by sa mohol viac venovať Ružomberku a okoliu. Mesačne sme cestovali na duchovné obnovy do Hubovej, kde pán farár Ondrej Polančík pripravoval pre nás a svojich farníkov duchovné obnovy spojené s adoráciou Sviatosti Oltárnej. V srdciach sme mali túžbu mať duchovného vodcu pre naše spoločenstvá v Ružomberku. Dostali sme prorocké slová: „Pošlem Vám kňaza, bude to jezuita.“ A Pán toto prorocké slovo splnil v r. 2008, keď do Ružomberka prišiel páter Miroslav Kukla SJ, ktorý sa nám hneď začal venovať. Po jeho príchode začal

organizovať mesačné obnovy v DS, na ktoré mali možnosť prichádzať bratia a sestry zo spoločenstiev z Ružomberka a z blízkeho i vzdialenejšieho okolia. Na niektoré duchovné obnovy páter Miroslav sprostredkoval iných prednášajúcich (Václav Kocián, Leopold Jablonský, Milan Hvizdoš).

Ľudia túžili čoraz viac po naplnení Duchom Svätým. Nebolo zvláštnosťou vidieť prichádzať bratov a sestry z Oravy, Banskej Bystrice, Púchova, či iných miest. Po týchto stretnutiach boli naplnení, mnohí uzdravení, oslobodení, o čom aj niektorí svedčili a veríme, že ešte mnohí vydajú osobné svedectvo. Páter Miroslav spolu s modlitbovým tímom navštívil viaceré spoločenstvá v okolí Ružomberka, na Orave i v Poprade. Pán cez neho veľmi silno pôsobil, pretože prijal každého, kto potreboval pomoc a Duch Svätý konal svoje dielo. Do spoločenstiev začali prichádzať noví členovia a vytvorili sa aj nové spoločenstvá, čo si vyžadovalo uskutočniť seminár obnovy v Duchu Svätom. Vzhľadom na okolnosť, že páter Miroslav z Ružomberka odchádzal, modlili sme sa, aby nám Pán dal poznať, kto by mal seminár viesť. Po modlitbe sme oslovili vdp. Ondreja Polančíka a on súhlasil. Program seminára pripravil podľa

Ernesta Sieversa: „Život v Duchu“. Uskutočnil sa cez pôstne obdobie. Modlitba za vyliatie Ducha Svätého bola 10.4.2010 a po nej 18.4.2010 bolo slávnostné ukončenie seminára s rozoslaním nových učeníkov.

Seminár absolvovalo 58 účastníkov a pribúdajú noví záujemci. Účastníci boli šťastní, naplnení Duchom Svätým, o čom sa zdieľali a veríme, že budú o tom aj svedčiť.

Veľká vďaka za to vdp. Ondrejovi Polančikovi. Nech ho Pán aj naďalej naplňa Duchom Svätým, aby s láskou a pokorou z neho vyžarujúcou oslovoval čo najviac duší, pretože aj z jeho farnosti si Pán povolal robotníkov do svojej vinice.

Ďakujeme aj našim mladým hudobníkom a spevákom z blízkych Liptovských Sliačov, ktorí do našich stretnutí priniesli mladého ducha. Oni sami taktiež tvoria charizmatické spoločenstvo.

Naša veľká vďaka patrí aj pátrom jezuitom z Ružomberka, ktorí nám na stretnutia poskytujú pastoračné priestory.

Týmto ďakujeme Pánovi aj za pátra Miroslava Kuklu SJ, vďaka ktorému nás Pán veľkou mierou požehnával a viedol. Milý páter, ostávaš v našich srdciach i modlitbách.

Najväčšia vďaka patrí Pánu Bohu, ktorý nám umožnil konať toto Jeho dielo a všetkým tým, ktorí spolupracovali na tomto diele. Túžime, aby toto dielo ďalej pokračovalo. Jedenkrát do týždňa prebieha stretnutie vedúcich spoločenstiev, kde sa vykonáva služba modlitby. Okrem toho má každé spoločenstvo svoje pravidelné týždenné stretnutie a chceli by sme si zachovať aj mesačné duchovné obnovy. Všetci veríme, že Pán si toto svoje dielo bude chrániť a bohato požehnávať.

*Juliana Jana Hýrošová
foto Štefan Kutaj*

predstavujeme

Dom Božích milostí

Sme spoločenstvo Domu Božích milostí v Humennom. Každý utorok sa s veľkým nadšením schádzame a navštevujeme osobný kontakt s Pánom, prijímame jeho lásku a obdarúvame sa láskou, počúvame jeho hlas, aby náš život kráčať a žil v Jeho Duchu. V modlitbe spojení s Bohom duchovne silnieme. Nachádzame v nej pokoj, úľavu, schopnosť ubrániť sa pokušeniam a nepoddávať sa im. Spoločnou modlitbou rastieme a modlitba nadobúda úžitok, lebo sme presvedčení, že Boh naše modlitby vypočuje: „Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám! Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria.“ (Mt 7,7-8)

Naše modlitby sa stávajú modlitbami srdca, a nie iba perami. Navzájom sa obohacujeme svedectvami, ako pôsobí Duch Svätý v našich rodinách a v okolí. Každú skúsenosť, dotyk, obrátenie, prežívame spoločne ako

jedna veľká rodina. Naš milovaný brat Peter, ktorý vedie modlitebné stretnutie, je našim „hnacím motorom“. Jeho entuziazmus a vzťah k Pánovi nás motivuje. Pri svojej pracovnej vyťaženeosti si stále nachádza čas pre Pána a jeho odovzdanosť mu pomáha zvládať všetok čas. Sestra Magda má veľké zaľúčenie v Pánovom slove. Dobrou organizačnou a riadiacou „pákou“ je sestra Vierka, ktorá svojou ľubozvučnou rečou obohacuje čítania svätého evanjelia. Našou dobrou mamou je sestra Helenka, ktorá nás stále berie do svojho príbytku, kde sa stretávame. Duch Boží obdaril našu sestru Magdušku krásnymi vnútornými obrazcami, ktoré s nami zdieľa a teší sa. Veľkú úctu a lásku zažíva aj sestra Anička, hoci prekonáva životné ťažkosti. Všetci sa navzájom dopĺňujeme, či ide o ďalších členov Boženku, Anku, Kamila, Paulínku... Ďakujem Bohu za jeho milosť, že môže prenikať do

Spoločenstvo Domu Božích milostí v Humennom

našich životoch.

Do tohto spoločenstva Domu Božích milostí sa nesmierne teším i ja. Chcem sa s vami podeliť o moje dotknutie Pánom. Som sestra Irena a tento hlboký dotyk nastal pred 20 rokmi. Nezabudnuteľné chvíle pôsobenia Ducha Svätého boli ešte vtedy na československej charizmatickej konferencii v Prahe vo veľkej kongresovej hale. Tá veľká masa ľudí a závan Ducha Svätého, to bolo pre mňa niečo nové, vzácne, ale hlavne prínosné pre môj život. Modlitbou v jazyku som vchádzala do prítomnosti Pána a s ľahkosťou prechádzala ku kontemplatívnej modlitbe. Postupne som cítila hlbšiu a hlbšiu prítomnosť a dotknutie Ducha Svätého. To mi dodávalo silu a schopnosť správne rozmyšľať v živote. Radosť v Duchu Svätom prevyšovala všetky iné pôžitky. Za tie roky ma to vnútorne posilňovalo a obohacovalo a môj život sa začal meniť.

Pri osobnej premene začala sa meniť aj moja rodina. Veľakrát sa mi stáva, že keď sa idem za niečo alebo niekoho modliť, len čo to s vierou odovzdám Pánovi, dostávam presnú vysvetľujúcu odpoveď pre seba alebo pre niekoho iného. Sú to slová poznania, ktoré povzbudzujú, napomínajú, niekedy sú to slová plné radosti, spevu. Tieto slová som začala zapisovať. Priznám sa, že som nikdy predtým žiadne básne, piesne ani melódie neskladala ani nespievala. Ako prvá z nich bola pieseň s názvom PROSBA KAJÚCNIKA, ktorú si na stretnutí v spoločenstve zaspievame.

Prajem všetkým, aby sa v každom srdci udomácnili Ježišove slová :

„ Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestrachuje.“ (Jn 14,27)

Irena Kopejová

Kňazský seminár sv. Gorazda v Nitre pozýva veriacich do svojich priestorov
na **Duchovné cvičenia**

22 - 25. 7. 2010 téma: **Charizmy sv. Jána Vianneya**

25 - 28. 11. 2010 téma: **Pokoj srdca**

Exercitátor: Mons. Peter Brodek

Prihlášky na tel: 037 773 3416, 0911 958 334

**21. ročník Katolíckej charizmatickej
konferencie v Brne**

 **KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**

Brno, výstaviště BVV, 7.-11.7. 2010

<http://www.konference.cho.cz>

Škola modlitby

26. - 29. august

**Škola v prírode
v Kysaku**

<http://www.svmichael.sk>

17. Katolícka charizmatická konferencia

Páter E. Vella, OFM conv.

27. - 29. augusta 2010

**športová hala
Slávia v Trnave**

info: www.jas-zv.sk
Tel./Fax: 045/5330962
jaszv@in.slovanet.sk

**Stretnutie spoločenských a sympatizantov Obnovy v Duchu Svätom
Nitrianskej diecézy**

23. októbra 2010 o 9:30

Kostol sv. Františka Xaverského

Trenčín

Info: 0903 585 586, 0907 407 050

TURÍCE PRE ŽIVOT

Charles Whitehead

Mnoho ľudí sa dnes pýta: „Čo je Katolícka charizmatická obnova? Čo to znamená- obnovený kresťan? Akým spôsobom koná Duch Svätý v živote obnoveného kresťana? Je to naozaj pravda, že keď pozvem Ducha Svätého do svojho života, odhalí mi Ježiša ako živého Pána úplne novým spôsobom? Sú pravdivé tie svedectvá o prežívaní Božej lásky, moci a zázrakoch uzdravenia? Môžem aj ja zažiť vo svojom živote moc Ducha a prijať jeho charizmy?“

Na tieto a mnohé ďalšie oázky a skutočnosti života v Duchu Svätom nám jasným a pravdivým spôsobom odpovedá Charles Whitehead vo svojej knihe Turíce pre život.

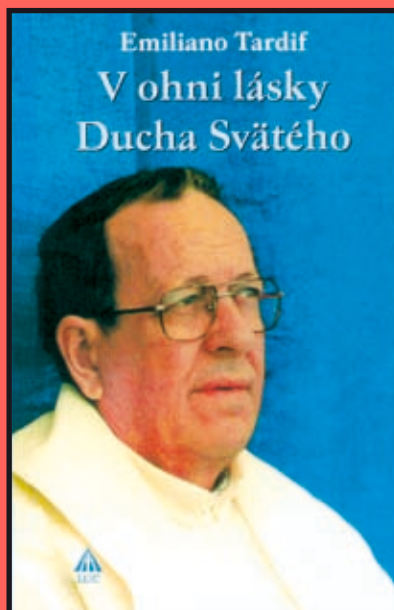
CHARIKNIŽNICA

2/2010

Autor knihy Emiliáno Tardif, popredný predstaviteľ Katolíckej charizmatickej obnovy, katolícky kňaz, člen rehole Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, hovorí o láske, hriechu, viere, modlitbe...

Texty autora sú obohatené svedectvami ľudí, ktorí svoj život pretavili v ohni lásky Ducha Svätého. Vyslobodili sa z duševnej biedy a dnes žijú zmysluplný život vo viere v Boha a pokoji duše.

Kniha je určená všetkým ľuďom, ktorí chcú obnoviť alebo prehĺbiť svoj duchovný život.

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou alebo telefonicky objednať na čísle: 0911 958 334